

บทที่ 3

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมต่อความวิตกกังวลในผู้สูงอายุ โดยมีสมมติฐานการวิจัยดังนี้

1. หลังการทดลองผู้สูงอายุที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม จะมีคะแนนความวิตกกังวลต่ำกว่าผู้สูงอายุที่ไม่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม

2. ผู้สูงอายุที่ได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม จะมีคะแนนความวิตกกังวลในระยะหลังการทดลองต่ำกว่าก่อนเข้ากลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากคะแนนความวิตกกังวลของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทั้งในระยะก่อนและหลังการเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลของการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความวิตกกังวลของผู้สูงอายุกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง และระยะหลังการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที

กลุ่ม	ระยะก่อนทดลอง			ระยะหลังการทดลอง			t – test dependent
	N	\bar{X}	SD	N	\bar{X}	SD	
กลุ่มทดลอง	7	87.00	8.06	7	53.57	7.99	16.54 *
กลุ่มควบคุม	7	88.71	2.36	7	89.00	2.58	-.31
t – test independent		-.11			- 11.50 *		

* $P < .05$ ($t_{.05, 6} = 1.94$) ทดสอบทางเดียว

$P < .05$ ($t_{.05, 12} = 2.18$) ทดสอบ 2 ทาง

จากตารางที่ 4 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความไว้หว่ในระบะก่อนการทดลอง และระบะหลังการทดลองของกรุ่มทดลองและกรุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบค่าที่ (t - test) สรุปได้ดังนี้

1. ก่อนการทดลอง ค่าเฉลี่ยของคะแนนความไว้หว่ของกรุ่มทดลอง และกรุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระบะดับ .05
2. หลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยของคะแนนความไว้หว่ของกรุ่มทดลองต่ำกว่ากรุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระบะดับ .05
3. หลังการทดลอง กรุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความไว้หว่ต่ำกว่าระบะก่อนเข้ารับการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระบะดับ .05
4. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความไว้หว่ของกรุ่มควบคุม ในระบะก่อนและหลังการทดลอง ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระบะดับ .05

จากการที่กรุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความไว้หว่หลังการทดลองลดลงจากระบะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระบะดับ .05 จึงนำสนใจที่จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความไว้หว่จำแนกเป็นรายข้อทั้ง 24 ข้อ ของกรุ่มทดลองและกรุ่มควบคุมในระบะก่อนและหลังการทดลอง ผู้วิจัยแสดงรายละเอียดของผลการวิเคราะห์ไว้ในตารางที่ 11-14 (ดูรายละเอียดตารางที่ 11-14 ในภาคผนวก ฉ. หน้า 169-172) สรุปผลได้ดังนี้

ความไว้หว่ที่เกี่ยวข้องกับการสูญเสียสัมพันธภาพที่มีความหมายกับบุคคลอื่น จำนวน 12 ข้อ ได้แก่ ความรู้สึกว่าความสัมพันธ์ของตนเองกับคนอื่นไม่มีความหมายและไม่อยากผูกมิตรกับคนอื่น ความรู้สึกเข้ากับใครไม่ได้และแตกต่างจากคนอื่น ความรู้สึกไม่สนิทสนมกับใคร ไม่มีเพื่อนและไม่เป็นส่วนหนึ่งของกรุ่มเพื่อน และความรู้สึกว่าไม่มีใครที่สามารถปรึกษาหารือได้

ความไว้หว่ที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกว่าตนเองคือยค่า จำนวน 1 ข้อ ได้แก่ ความรู้สึก ว่าถูกทอดทิ้ง

ความไว้หว่ที่เกี่ยวกับความรู้สึกไม่มีใครรักและเอาใจใส่ จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ความรู้สึก ว่าไม่มีใครที่รู้จักและเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง คนรอบข้างไม่เข้าใจและชอบนิินทาคน

ความไว้หว่ที่เกี่ยวกับความรู้สึกโดดเดี่ยวและแยกตัวออกจากสังคมจำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ความรู้สึกโดดเดี่ยว เหมือนอยู่ตัวคนเดียวและไม่รู้จะหันหน้าไปหาใคร ความรู้สึกไม่มีเรื่องจะพูด และไม่ยอมสูงส่งกับใคร และความรู้สึกอยากเก็บความไม่สบายใจไว้เอง

ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความไว้หวั่จ้าแนกเป็นรายข้อ ในระยะก่อนการทดลอง และระยะหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) สรุปได้ดังนี้

1. ก่อนการทดลอง ค่าเฉลี่ยของคะแนนความไว้หวั่จ้าแนกเป็นรายข้อทุกข้อที่เกี่ยวข้องกับการรู้สึ่กว่าตนเองด้อยค่า ความรู้สึ่กไม่มีใครรักและเอาใจใส่ และความรู้สึ่กโดดเดี่ยว และอยากแยกตัวออกจากสังคมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ก่อนการทดลอง ค่าเฉลี่ยของคะแนนความไว้หวั่จ้าแนกเป็นรายข้อที่เกี่ยวข้องกับการสูญเสียสัมพันธภาพที่มีความหมายกับบุคคลอื่นจำนวน 11 ข้อ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นค่าเฉลี่ยของคะแนนในข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับการรู้สึ่กไม่มีเพื่อน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. หลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยของคะแนนความไว้หวั่จ้าแนกเป็นรายข้อทุกข้อที่เกี่ยวข้องกับการสูญเสียสัมพันธภาพที่มีความหมายกับบุคคลอื่น ความรู้สึ่กว่าตนเองด้อยค่า ความรู้สึ่กไม่มีใครรักและเอาใจใส่ และความรู้สึ่กโดดเดี่ยวและอยากแยกตัวออกจากสังคมของกลุ่มทดลองต่ำกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความไว้หวั่จ้าแนกเป็นรายข้อทุกข้อที่เกี่ยวข้องกับการสูญเสียสัมพันธภาพที่มีความหมายกับบุคคลอื่น ความรู้สึ่กว่าตนเองด้อยค่า ความรู้สึ่กไม่มีใครรักและเอาใจใส่ และความรู้สึ่กโดดเดี่ยว และอยากแยกตัวออกจากสังคม ต่ำกว่าระยะก่อนเข้ารับการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ค่าเฉลี่ยของคะแนนความไว้หวั่ จ้าแนกเป็นรายข้อทุกข้อที่เกี่ยวข้องกับการสูญเสียสัมพันธภาพที่มีความหมายกับบุคคลอื่น ความรู้สึ่กว่าตนเองด้อยค่า ความรู้สึ่กไม่มีใครรักและเอาใจใส่ และความรู้สึ่กโดดเดี่ยวและอยากแยกตัวออกจากสังคมของกลุ่มควบคุมในระยะก่อนและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย